

Arrest

nr. 170 519 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JOOS, die *loco* advocaat K. VAN HOOREBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 juni 1983.

Op 21 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag visum lang verblijf (D) in met het oog om te kunnen studeren in België. De verzoekende partij dient eveneens een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging opdat haar minderjarige dochter samen met haar in België zou kunnen verblijven.

Op 26 juni 2012 wordt de aanvraag voor een studentervisum toegestaan aan de verzoekende partij. Op 31 juli 2012 wordt ook het visum van de minderjarige dochter toegestaan.

Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer R.F.

Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij eveneens een aanvraag in voor haar minderjarige dochter voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de heer R.F.

Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 2 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2015 werd ingediend door:

Naam: R.(...)

Voornaam: V.(...)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum : 23.06.1983

Geboorteplaats: Minsk

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 12.09.2011 (H.(...) E.(...) D.(...)) en bijbehorende loonfiches voor de maanden februari- april 2015 voor waaruit blijkt dat hij in deze periode een gemiddeld maandelijks netto-inkomen had van €788,07.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, en gelet op de invaliditeit van de referentiepersoon, de maandelijks vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene en een derde (de moeder van de referentiepersoon) documenten voor met betrekking tot hun bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

De voorgelegde tenlasteneming (bijlage 3bis) dd. 17.05.2015 van betrokkene vanwege de moeder van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) in hoofde van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 2 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2015 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voornaam: K.(...)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum: 29.07.2008

Geboorteplaats: Minsk

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 12.09.2011 (H.(...) E.(...) D.(...)) en bijbehorende loonfiches voor de maanden februari - april 2015 voor waaruit blijkt dat hij in deze periode een gemiddeld maandelijks netto-inkomen had van €788,07.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel

rond €1500 wordt geschat, en gelet op de invaliditeit van de referentiepersoon, de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt de moeder van betrokkene en een derde (de moeder van de referentiepersoon) documenten voor met betrekking tot hun bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in het kader van de formele en de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. In haar synthesememorie vat de verzoekende partij haar enig middel als volgt samen::

“1. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd niet correct gemotiveerd. Deze beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze dient als administratieve overheid zijn beslissing te motiveren.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 is elke administratieve overheid algemeen verplicht om de beslissing in een bestuurshandeling te laten voorafgaan door de juridische en feitelijke gegevens waarop ze is gebaseerd. Een formele motivering is aldus nodig om het fundamentele recht op informatie van elke burger te garanderen.

Ingevolge de formele motiveringsplicht dient elke administratieve overheid in haar beslissing te verwijzen naar:

- 1) de concrete feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing
- 2) de toepasselijke rechtsregels
- 3) hoe en waarom juridische regels uitgaande van voormelde feiten tot dergelijke beslissing leiden.

2. De dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verzuimt aan haar verplichtingen die haar worden opgelegd krachtens internationale rechtspraak om een individuele behoefteanalyse te verrichten op het gezin.

De DVZ baseert zijn beslissing tot weigering op art. 40ter Vw, die bepaalt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over 'stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt'. Hiervoor wordt een bedrag aangenomen van minimum 1.333,94 euro netto/maand, krachtens art. 14 §1,°3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dhr. R.(...) legt voor dat hij in deze periode een gemiddeld maandelijks netto-inkomen had van 788,07 euro. Om deze reden weigert de overheid het verzoek tot gezinshereniging in te willigen.

Deze vereiste is echter tegenstrijdig met art. 7, lid 1 van de gezinsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), in samenhang gelezen met het arrest CHAKROUN van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun/Nederland, T.Vreemd. 2010, 280 en JDE 2010, 128). Krachtens dit arrest moet de vereiste van stabiel inkomen, daar gezinshereniging de algemene regel is, strikt uitgelegd worden en mag niet automatisch overgegaan worden tot weigering. Dit werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/12, B. 17.5.1- B. 17.5.3 en B.55.2). Het minimumbedrag is slechts een referentiebedrag. De bestreden bepalingen hebben niet tot gevolg dat de gezinshereniging verhinderd wordt als de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag.

Ook uit art. 12 bis, §2 vierde lid Vw. volgt dat de overheid niet strikt mag het minimumbedrag aanwenden om al dan niet het verzoek in te willigen. Indien het minimumbedrag niet wordt bereikt, dient de DVZ te kijken naar de eigen behoeften van vervoegde vreemdeling en zijn familieleden en te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om te voorzien in hun behoeften, zonder dat zij ten laste van de staat vallen.

Concluante heeft zelf een vaste job en voldoende bestaansmiddelen (ongeveer 900-950 euro netto/maand), zonder dat dhr. R.(...) een loon heeft die voldoet aan het wettelijk bepaalde minimum. Bovendien is dhr. R.(...) druk bezig met zoeken naar een beter verdienend beroep. Ook presteert hij vaak bijkomende werkuren bij zijn huidige job (stuk 8). De ratio legis is aldus bereikt: noch de gezinshereniger, noch concluante zullen ten laste van de staat vallen, gezien zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

3. Voor zover zou worden geoordeeld dat er voldaan is aan de formele motiveringsplicht - quod non - dient minstens te worden vastgesteld dat er een schending voorligt van de materiële motiveringsplicht. Immers, elke beslissing van een administratieve overheid moet ook gesteund zijn op draagkrachtige, begrijpbare en met het oog op het recht en de feiten aanvaardbare motieven.

In casu is dit geenszins het geval.

Concluante heeft meerdere documenten aangevoerd ter ondersteuning van haar aanvraag van een verblijfskaart.

Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. In casu werd o.m. geen rekening gehouden met de attesten van de taalcursussen en het bewijs dat concluante werk heeft in België. Deze documenten tonen nochtans dat concluante het ernstig meent en al zeker goed geïntegreerd is in België. Er is immers blijkbaar enkel rekening gehouden met het feit dat het loon van de gezinshereniger niet voldoende zou zijn.

Bovendien spreekt de DVZ over "invaliditeit van de referentiepersoon". Nochtans is dhr. R.(...) geenszins invalide.

4. Op grond van bovenstaande elementen is het dan ook vaststaand dat de beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De verzoekende partij heeft inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissingen ontwikkeld en voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissingen op deze bepaling zijn gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan *c.g.* Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap of in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvragen worden ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de Belgische referentiepersoon op onvoldoende wijze doet blijken te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Tevens stelt de verwerende partij dat zij geen rekening kan houden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij daar de wet stelt dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten heeft neergelegd inzake de bestaansmiddelen bij de twee aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie *d.d.* 18 mei 2015:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor bediende tussen H.E.D en de heer R.F. (Belgische referentiepersoon) *d.d.* 12 september 2011;
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde duur tussen E. en de verzoekende partij *d.d.* 24 september 2013;
- Loonbriefje Belgische referentiepersoon *d.d.* 29 april 2015 voor april 2015 ten belope van 759,41 euro;
- Loonbriefje Belgische referentiepersoon *d.d.* 28 maart 2015 voor maart 2015 ten belope van 759,41 euro;
- Loonbriefje Belgische referentiepersoon *d.d.* 26 februari 2015 voor februari 2015 ten belope van 845,40 euro;
- Verbintenis tot tenlasteneming van de verzoekende partij door de moeder van de Belgische referentiepersoon *d.d.* 17 mei 2015;
- Loonbriefje verzoekende partij *d.d.* 28 april 2015 voor april 2015 ten belope van 920,46 euro;
- Loonbriefje verzoekende partij *d.d.* 24 maart 2015 voor maart 2015 ten belope van 914,59 euro;
- Loonbriefje verzoekende partij *d.d.* 26 februari 2015 voor februari 2015 ten belope van 917,20 euro.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat, hoewel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet voldoen aan de norm van 120% van het Belgische leefloon, deze norm van 120% van het Belgische leefloon enkel een referentiebedrag mag zijn en dat de verwerende partij dient te kijken naar de behoeften van de Belgische referentiepersoon en zijn familieleden om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben zodoende zij niet ten laste van de Staat zullen vallen. De verzoekende partij wijst hier op het feit dat zij zelf een vaste job heeft en rond de 900 tot 950 euro per maand verdient. Zij stelt dan ook dat zij en haar minderjarige dochter niet ten laste van de Belgische Staat zullen vallen en dat hun aanvraag daarom wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt omtrent de eigen inkomsten van de verzoekende partij gemotiveerd dat met deze gegevens geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij stelt dat het aan de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen om aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en dat deze voorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien.

De kernvraag van de huidige procedure is dus op welke manier de vereiste, dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet "*beschikt*" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, geïnterpreteerd moet worden.

Volgens artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden, vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele,

toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “*beschikt*”. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “*eigen*” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “*beschikt*”. Uit ‘Van Dale’ en ‘Wolters’ blijkt duidelijk dat zij het woord “*beschikken*” verklaren als respectievelijk: “1. *beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*” of “1. *gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.*” Deze betekenis van de term “*beschikken*” houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term “*beschikken*” gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van de verzoekende partij toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, *in casu* de inkomsten uit haar tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “*beschikken*” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later “*opgeslorpt*” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie, die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft, het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “*Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*”, hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.*” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “*beschikken*” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt “*dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].*”

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term “*beschikken*” in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*” (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Ten tweede is het recht op vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “*aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten*” (zie HvJ GK, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8

november 2012, C-40/11, lida , punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e. a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “*Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopng naar status van burger van de Unie*”, SEW 2012, 2-13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?” in D. VANHEULE (ed.), Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). De Raad stelt vast dat de gemachtigde, door bij de beslissingen tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, geen aandacht heeft geschonken aan het “*effectief genot*”-criterium.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De verwerende partij heeft dus evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “*beschikken*” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter,

tweede lid, van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.1.2.1. Ondergeschikt wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen een behoefteanalyse heeft gemaakt, zoals bedoeld in artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt echter vast de behoefteanalyse niet op feitelijk correcte gegevens is gebaseerd. Zo wordt in de bestreden beslissingen gewezen op de invaliditeit van de Belgische referentiepersoon. In het verzoekschrift spreekt de verzoekende partij deze vaststelling tegen en stelt dat de Belgische referentiepersoon geenszins invalide is. De verklaring van de verzoekende partij wordt ondersteund door het administratief dossier. In het administratief dossier kan geen document gevonden worden waaruit de invaliditeit van de heer R.F. zou blijken. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij op voormeld gegeven gewezen, maar kan niet aangeven op welke gegeven zij zich gesteund heeft om te stellen dat de referentiepersoon invalide is. Bij de behoefteanalyse gaat de gemachtigde er verkeerdelijk van uit dat de Belgische referentiepersoon invalide is, terwijl deze verklaring niet ondersteund kan worden door een begin van bewijs.

Bovendien is de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, op de hoogte van de eigen inkomsten van de verzoekende partij. De verwerende partij spreekt zich dan ook tegen waar zij in de behoefteanalyse stelt dat de *“betrokkene”*, *in casu* de verzoekende partij of haar dochter, *“eveneens van dit inkomen moet leven”*. De verwerende partij heeft weet van de eigen inkomsten van de verzoekende partij en het is dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij bij de behoefteanalyse stelt dat de verzoekende partij en haar dochter enkel moeten leven van het inkomen van de Belgische referentiepersoon.

3.1.3. Gelet op het voorgaande stelt de Raad met de verzoekende partij vast dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk werden genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20), worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS